

Arrest

nr. 179 989 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 22 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 september 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat D. SOUDANT, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 december 2014, in functie van haar Belgische moeder, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie voor haar en voor haar dochter.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 mei 2015 in antwoord op verzoeksters verblijfsaanvragen van 1 december 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

1.3. Op 20 februari 2016 diende verzoekster nogmaals, in functie van haar Belgische moeder, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie voor haar en voor haar dochter.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 19 augustus 2016, in antwoord op verzoeksters aanvragen van 20 februari 2016 tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 24 augustus 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.02.2016 werd ingediend door:

Naam: [C.G.] Voorna(a)m(en): [G.A.] Nationaliteit: Ecuador

[...]

En de minderjarige: [C.G., I.] [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.’

Artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg: familieleden van een Belg bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg vergezellen of zich bij hem voegen’

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van haar moeder [G.G.E.] [...] van Belgische nationaliteit. Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van dit ten laste zijn van in het land van herkomst of origine werd een overzicht van het overmaken van geld door de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd en een document van Dolex Belgium dd 03.04.2008 met melding dat de referentiepersoon er klant is om geld te verzenden naar het buitenland.

Aan de hand van die voorgelegde documenten kan er NIET toe besloten worden dat betrokkene financieel/materieel afhankelijk was van in het land van herkomst of origine. Vooreerst omdat nergens uit het dossier blijkt wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, is binnengereisd. Bij de eerste aanvraag 9bis voegde mevrouw een kopie van de identiteitspagina van haar paspoort, echter de bladzijde met de inreisstempel blijkt nergens te ontdekken. Het minderjarig kind is in Brussel geboren in april 2010, waardoor de aanwezigheid van dan af van mevrouw kan als bewezen beschouwd worden. Overeenkomstig de aanvankelijk ingediende aanvraag 9bis, zou mevrouw zijn aangekomen in België toen ze 8 maand zwanger was. Gezien deze aanwijzingen is het redelijk aan te nemen dat ze sinds maart 2010 in België is aangekomen. Het bewijs van het overmaken van geld door de referentiepersoon aan betrokkene beperkt zich echter tot de periode 2006-2007. Of er nog steun geweest is tussen oktober 2007 en de aankomst in België in maart 2010 blijkt niet uit het dossier. Bij gebrek aan bewijs kan dit niet worden aangenomen. Er dient bovendien dienstig te worden opgemerkt dat betrokkene ook geen enkel bewijs toevoegt waaruit blijkt dat ze onvermogen is en was in het land van herkomst of origine zowel wat betreft onroerende goederen als inkomen. Gezien er geen geld meer werd overgemaakt aan betrokkene, is het redelijk te stellen dat zij in die periode helemaal niet onvermogen was en helemaal niet meer aangewezen was op de financiële/materiële ondersteuning van haar moeder, waardoor art. 40bis, §2, 3°, waar art. 40ter naar verwijst, niet van toepassing is.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Aan de hand van de andere toegevoegde documenten wenst betrokkene wellicht aan te tonen dat zij, sinds haar verblijf in België, ten laste is geweest van haar moeder, alsook de minderjarige en dat de moeder dit wel degelijk financieel aankan. Echter, betrokkene en haar kind kunnen geen verblijfsrecht ontlennen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf creëerden in België door illegaal te verblijven en ettelijke bevelen niet op te volgen. Het minderjarig kind [C.G.I.] [...], dient de moeder te vergezellen. Vermits de moeder haar verblijfsrecht geweigerd wordt, heeft het kind evenmin recht op verblijf. Nergens uit het dossier blijkt dat de grootmoeder het hoederecht over het kind zou hebben. Het is in het belang van het kind de verblijfssituatie van de moeder te volgen. Het kind is nog zeer jong, het is redelijk te stellen dat het zich nog vlot kan aanpassen aan een nieuwe situatie, andere levensomstandigheden, een nieuwe schoolomgeving.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar stelling dat de gemeente Huldenberg als (tweede) verwerende partij zou dienen te worden beschouwd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto 40ter, 42, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel, van het beginsel van fair play, van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 52, § 4, tweede lid en 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van de hoorplicht. Verzoekster meent verder dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt en zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

"1.Eerst onderdeel:

1.1.

Artikel 42 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve overheid een termijn van 6 maanden heeft om een beslissing te nemen.

Art. 42 Vreemdelingenwet:

§ 1

4[Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet dient de

burgemeester of zijn gemachtigde een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af [te geven].

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 bepaalt eveneens:

(...) "Art. 52

1

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

2[Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.]2

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfkaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfkaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfkaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken" (...)

De Omzendbrief van 13 december 2013 betreffende de toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 geïnterpreteerd werden bepaalt eveneens :

(...) "II.2.2 De beslissingstermijn voor de aanvraag tot verblijf

Artikel 42, § 1, van de wet van 15 december 1980:

De termijn van zes maanden binnen dewelke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht dient te worden beslist moet worden nageleefd, ongeacht of de aanvraag wordt ingediend bij een gemeentebestuur of bij een diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Overweging B.34.5." (...)

Volgens de interpretatie van het Grondwettelijk Hof dient het bestuur de beslissingstermijn van 6 maanden nageleefd te worden ingeval van een aanvraag tot verblijf van 3 maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Zie:

Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013

De beslissingstermijn van 6 maanden zoals voorzien in artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit is dus een vervaltermijn.

Dit wordt niet alleen bevestigd bij de lezing van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit doch ook in de rechtsleer en in de rechtspraak.

Zo stelt Uw Raad in haar arrest nr. 128 192 van 21 augustus 2014 in de zaak RvV 148 741 /II wat volgt:

(...) "Het gegeven dat de gemachtigde in het kader van de aanvraag tot afgifte van een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie aan een vervaltermijn is gebonden doet, zoals de verzoeker ter terechtzitting opmerkt, geen afbreuk aan de bij artikel 40bis, §2,f) van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand

kracht van gewijsde moet hebben hetgeen betekent dat er geen beroep is tegen ingediend zoals voorzien in artikel 167, zesde lid van het Burgerlijk Wetboek (...) of dat dit beroep is verworpen" (...)

Zelfs als de debatten in dit arrest over een andere problematiek sloegen, ging Uw Raad ervan uit dat de beslissingstermijn van 6 maanden zoals voorzien in artikel 42 van de Vreemdelingenwet een vervalttermijn is.

Artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te worden.

Artikelen 2 en 3 van de van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorzien dat de beslissing van het bestuur uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overweging dient te vermelden en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Zo moet de burger kunnen weten om welke redenen de beslissing werd genomen en of de beslissing in rechte en in feite evenredig is.

Er is ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht:

- wanneer de beslissing werd genomen op basis van foutieve en onvolledige gegevens, of*
- wanneer de overheid niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of*
- wanneer zij ze niet correct heeft beoordeeld, of*
- onredelijk tot haar besluit is gekomen,*

Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt eveneens dat de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan.

Krachtens de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen met het oog op een correcte behandeling van de burger.

De motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels.

Het Fair-play-beginsel vereist dat de overheid zich [...] onpartijdig [moet] opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen.

1.2.

Op 17/11/2015 heeft verzoekster zich aangeboden bij haar gemeente om een nieuwe aanvraag in te dienen met bijkomende stukken ter staving van de afhankelijkheidsband tussen haar en haar Belgische ouder. De gemeente Huldenberg heeft haar aanvraag in ontvangst genomen evenwel zonder haar een bijlage 19ter af te leveren.

Op 17/11/2015 heeft de raadsman van verzoekster eveneens de aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 overgemaakt aan de gemeente. (zie stuk 2)

Vervolgens heeft verzoekster zich meermaals aangeboden bij haar gemeente m.o.o. de aflevering van een bijlage 19ter.

Op 24/12/2015 heeft de raadsman van verzoekster de gemeente in gebreke gesteld. Bij de ingebrekestelling werd de aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet opnieuw overgemaakt aan de gemeente Huldenberg.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat tweede verwerende partij kennis had van de aanvraag tot verblijfskaart op grond van artikel 40ter van Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en dit, minstens vanaf 20/11/2015.

Het administratief dossier bevat de brief dd. 17/11/2015 van de raadsman van verzoekster met de stempel van de gemeente "INGEKOMEN 20 NOV. 2015" en de brief dd. 24/12/2015 (per vergissing gedateerd 24 december 2014) met de stempel van de gemeente "INGEKOMEN 30 DEC. 2015" 15

Uit het stukkenbundel van verzoekster blijkt ook dat de brief van verzoeksters raadsman dd. 17/11/2015 per aangetekende werd verstuurd op 19/11/2015[5] (zie stuk) en dat de brief van verzoeksters raadsman dd. 24/12/2015 per aangetekende en met ontvangstbewijs werd verstuurd en ontvangen door de gemeente Huldenberg. Uit het ontvangstbewijs blijkt dat de gemeente Huldenberg op 30/12/2015 de brief ontving.

Uit het administratief dossier bevat eveneens 2 verzendingsbladen van de gemeente t.a.v. de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het eerste verzendingsblad van de gemeente vermeldt o.a.:

(...)

Dossier DVZ/ [...]

Naam, voornaam: [C.G.G.] + dochter [I.]

Datum zending: 17/12/2015

Onderwerp: aanvraag gezinsherinnering illegaal verblijvende dochter met ondertussen Belg geworden moeder (grootmoeder)

Voorgelegde documenten in bijlage: bundel van de advocaat + lijst van de bijgevoegde stukken

(...)

(Zie stuk 4)

De gemeente zou een herinnering hebben gestuurd op 01/02/16.

Het tweede verzendingsblad van de gemeente vermeldt o.a.:

(...)

Dossier DVZ/ [...]

Naam, voornaam: [C.G.G.] + dochter [I.]

Datum zending:

Onderwerp: aanvraag gezinsherinnering van dochter en kleindochter & kleindochter met ondertussen Belg geworden moeder (grootmoeder)

Voorgelegde documenten in bijlage: 16

- voorblad van reeds doorgestuurde documenten (bundel) 17/12/2015 + herinnering 1/2/16
- eerste blad v/d bundel + lijst v/d stukken
- Attest betaling (€ 160)
- ABC
- Bijlage 19ter

Opmerkingen:

Nogmaals : de hele bundel met bewijsstukken werd reeds toegestuurd op 17/12/2015

Na geen reactie van DVZ, telefonisch contact gehad met jullie diensten, mag aanvraag indienen + 19ter afleveren + A.I. (6 m.)

(Zie stuk 5)

De aanvraag tot gezinshereniging werd dus minstens ingediend bij de gemeente op 20/11/2015 laat staan 17/12/2015.

De Dienst Vreemdelingenzaken was reeds in het bezit van de aanvraag tot gezinshereniging op 17/12/2015. Na 17/12/2015 werd de aanvraag nogmaals overgemaakt aan DVZ door de gemeente.

Na 20/05/2016 of minstens na 17/06/2016 dienden verwerende partijen (minstens tweede verwerende partij) een F-kaart af te leveren bij gebrek aan negatieve beslissing.

Na het verstrijken van de vervalt termijn van 6 maanden te rekenen vanaf 20/11/2015 of minstens vanaf 17/12/2015 kon eerste verwerende partij geen bijlage 20 meer afleveren lastens verzoekster.

De bestreden beslissing dd. 19/08/2016 vermeldt niettemin dat de aanvraag werd ingediend op 20/02/2016, dit is kennelijk onjuist. Dit is in strijd met alle elementen van het administratief dossier.

Uit de wet blijkt niet dat een aanvraag van een verblijfskaart op grond van artikel 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 per se gematerialiseerd dient te worden door een bijlage 19ter.

De aanvraag kan dus ook per aangetekend schrijven gebeuren. De wet voorziet immers geen bepaalde vormvereiste om de aanvraag tot verblijfskaart in te dienen.

“De Raad merkt evenwel op dat deze loutere vermeldingen in een bijlage gevoegd bij een koninklijk besluit geen wettelijke bepaling betreffen, noch een algemeen rechtsbeginsel, dat de aanvraag enkel in persoon kan gebeuren en niet door middel van een bijzonder volmacht.”

Zie:

RVV, 12/07/2013, nr. 106 673

Zie ook:

RVV, 16/05/2011, T.Vreemd. 2011, 284;

RvS, 13/07/2007, nr. 173.514, Rev.dr.étr. 2007, 323;

RVV, 22/04/2008, nr. 10.309;

RVV, 12/07/2013, nr. 106.673;

Immers, de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet geen bijzondere vorm voor de aanvraag tot verblijfskaart.

De wet bepaalt niet dat de aanvraag enkel via een bijlage 19ter dient te worden ingediend. De wet verbiedt evenmin dat een aanvraag anders dan door een bijlage 19ter wordt ingediend. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet heeft het over de aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden (en niet specifiek over de bijlage 19ter). Door te stellen dat een aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden enkel door een bijlage 19ter kan geschieden, zou een bijkomende voorwaarde gevoegd worden aan de Wet. Bovendien heeft tweede verwerende partij lang getalmd om de bijlage 19ter af te leveren en dit, ondanks twee aangetekende brieven van de raadsman van verzoekster nadat verzoekster zich meermaals had aangeboden bij de gemeente met haar aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat gemeente, in strijd met artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, geen bijlage 19ter heeft afgeleverd, kan niet verweten worden aan verzoekster. In casu heeft de gemeente immers wetens en willens meer dan 4 maanden gewacht om de bijlage 19ter af te leveren. Indien de beslissingstermijn enkel vanaf de aflevering van een bijlage 19ter zou beginnen lopen, zou men de deur openen aan willekeur als een aanvraag effectief wordt ingediend en als de gemeente een bijlage 19ter weigert af te leveren. In een dergelijk geval zou alle nuttig effect ontnomen worden aan de wettelijke beslissingstermijn van 6 maanden. Dit is echter niet de wil geweest van de wetgever in artikel 42 van de Vreemdelingenwet die een vervalltermijn van 6 maanden heeft voorzien vanaf de “aanvraag”.

De vertrekdatum voor de berekening van de vervalltermijn van 6 maanden - waarin eerste verwerende partij zich over de aanvraag tot verblijfskaart op grond van artikel 40ter van de [...] Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient uit te spreken - begint te lopen vanaf de aanvraag zelf.

De bestreden beslissing werd genomen op 19/08/2016, dus toen de vervalltermijn van 6 maanden reeds ruim verstreken was. (zie administratief dossier) Niet alleen tweede verwerende partij doch ook eerste verwerende partij, had al meer dan 6 maanden kennis van de aanvraag toen de bestreden beslissing werd genomen. Immers, tweede verwerende partij had de aanvraag ten laatste op 17/12/2016 medegedeeld aan eerste verwerende partij. (zie administratief dossier + stukken 2, 4, 5 en 6)

Op 19/08/2016 kon verwerende partij krachtens artikel 42 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 geen bijlage 20 meer afleveren vermits de aanvraag tot verblijf op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet reeds geacht was ingewilligd te zijn. Immers, tweede verwerende partij had reeds voor 19/08/2016 verzoekster in het bezit van een F-kaart moeten stellen. Op 19/08/2016 was het recht op verblijf reeds verworven. Bijgevolg kan verwerende partij geen bijlage 20 meer afleveren. Voor zover de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet meer aanwezig zouden zijn, quod non, kon eerste verwerende partij, na de verwerving van het verblijfsrecht (na het verstrijken van de vervalltermijn van 6 maanden) enkel een einde maken aan het recht op verblijf van 3 maanden. Dit valt overigens niet onder het toepassingsgebied van de artikelen die in de bestreden beslissing worden ingeroepen. Bovendien mag dit evenmin geschieden bij de aflevering van een bijlage 20.

Zodoende schendt de bestreden beslissing artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikelen 52 en 54 van het Koninklijk Besluit.

Door de bestreden beslissing te nemen meer dan 6 maanden na de indiening van de aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet (ontvangst door de gemeente minstens op 20/11/2015, ontvangst door de Dienst Vreemdelingenzaken minstens op 17/12/2015) (zie 19 administratief dossier + stukken 2, 4, 5 en 6) heeft eerste verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Uit de voorafgaande uiteenzetting blijkt ook dat verwerende partijen het evenredigheidsbeginsel hebben geschonden.

Door met opzet geen bijlage 19ter af te leveren bij ontvangst van de aanvraag en dit gedurende meer dan 3 maanden heeft tweede verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair-play beginsel geschonden.

De bestreden beslissing vermeldt dat de aanvraag van 20/02/2016 dateert, wat kennelijk onjuist is. Door in de bestreden bijlage 20 te stellen dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 20/02/2016 (en dit ondanks alle elementen van het dossier waaruit blijkt dat de aanvraag lang eerder werd ingediend) werd aangevraagd, faalt eerste verwerende partij in haar motiveringsplicht. Immers, verzoekster is niet in staat een dergelijke motivering te begrijpen wetende dat haar aanvraag lang eerder werd ingediend. Bovendien wordt er in de beslissing met geen woord gerept over de behandelingstermijn van 6 maand terwijl eerste verwerende partij een weigeringsbeslissing neemt meer dan 6 maanden nadat zij kennis had van de aanvraag. Hierdoor worden artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de materiele motiveringsplicht geschonden.

2. Tweede onderdeel

2.1.

De wet bepaalt niet welke criteria gehanteerd dienen te worden om te stellen dat een vreemdeling ten laste is.

Dit wordt geoordeeld aan de hand van de criteria zoals ontwikkeld in de rechtspraak.

Het "ten laste zijn" is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.

Zie:

HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12; 20

HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05

Verzoekster vormt een gezinscel samen met haar Belgische moeder en haar minderjarig kind.

Verzoekster heeft talrijke stukken neergelegd waaruit blijkt dat zij financieel afhankelijk is van haar Belgische moeder (zie o.a. stortings- en betalingsbewijzen in het administratief dossier).

Verzoekster heeft aangetoond dat zij thans materieel en financieel afhankelijk is van haar Belgische moeder en dat zij reeds financieel afhankelijk was toen zij nog in haar land van herkomst verbleef.

Omwille van haar administratieve toestand kan verzoekster bovendien geen arbeidsactiviteiten verrichten.

Zij is dus de facto afhankelijk van haar Belgische ouder die voor haar huisvesting en haar levensonderhoud instaat.

Het bestaan van affectieve en financiële banden kan in casu niet ernstig worden betwist.

2.2.

In haar praktijk beschouwt DVZ de vreemdeling als ten laste van de Belg wanneer:

- de Vreemdeling en de Belg ingeschreven staan op hetzelfde adres, of*
- de Belg de huisvesting van de vreemdeling financiert*

Zie:

Kruispunt Vreemdelingenrecht

Uw Raad heeft reeds beslist dat het meerderjarig kind van een Belg dient aan te tonen dat de materiële steun noodzakelijk was op het ogenblik van de aanvraag van een verblijfkaart van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van en burger van de Europese Unie of van een Belg.

(...) *“Il s’ensuit qu’il ne suffit pas, pour pouvoir considérer qu’un demandeur est à charge de son membre de la famille rejoint, que ce dernier dispose de ressources suffisantes ou de cohabiter avec celui-ci, encore faut-il que le demandeur établisse que le soutien matériel du regroupant lui était nécessaire au moment de la demande » (...)*

Zie :

RvV, arrest nr. 145.852 van 21/05/2015

In onderhavig geval wordt voldoende aangetoond dat de materiële steun die door de Belgische ouder van verzoekster wordt verleend, noodzakelijk is. Immers, verzoekster heeft talrijke documenten neergelegd, die de noodzakelijkheid van die materiële steun aantonen. (zie administratief dossier)

Eerste verwerende partij kon dus niet ernstig stellen dat de materiële steun niet noodzakelijk was op het ogenblik van de aanvraag, noch dat die materiële steun niet aanwezig was op het ogenblik van de aanvraag.

In het licht van de bovenvermelde rechtsspraak faalt de motivering van de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte.

In de bestreden beslissing verwijt eerste verwerende partij dat verzoekster zich in die afhankelijkheidssituatie heeft geplaatst in België. Dit wordt met klem betwist door verzoekster. Zij was reeds afhankelijk van haar Belgische moeder in het land van herkomst en zij, als alleenstaande moeder, zij nog steeds materieel afhankelijk van haar Belgische moeder.

In haar arrest van 16/01/2014 heeft het Hof van justitie ook gesteld:

(...) “Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).” (...)

De motivering van verwerende partij is dus ook op dit punt ook zonder relevantie. Deze motiveringsronde is ook niet afdoende.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 40bis §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40 ter en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.3.

Omtrent het begrip “ten laste zijn” heeft het Hof van justitie gesteld:

“Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

25 In die omstandigheden kan van die bloedverwant niet bovendien worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

28 Op de eerste vraag moet derhalve worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het een lidstaat niet toestaat om in omstandigheden als die van het hoofdgeding te vereisen dat de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder, om als ten laste te kunnen worden beschouwd en aldus onder de definitie van „familielid” in die bepaling te vallen, aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien.”(...)

Zie:

HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12;

Dit arrest geeft wat toelichting betreffende het begrip “ten laste zijn” en kan dus, per analogie, nuttig ingeroepen worden in onderhavig geval.

Verzoekster herhaalt dat zij op het ogenblik van haar aanvraag materieel en financieel afhankelijk is van Belgische moeder.

Voor zover men rekening zou moeten houden met de afhankelijkheid voorafgaande de aanvraag, quod non, (wat niet voorzien wordt in de wet - zie ook toelichting van Uw Raad in haar arrest nr. 145.852 van 21/05/2015), heeft verzoekster aangetoond dat zij, in haar land van herkomst, over een lange periode, regelmatig geld heeft ontvangen van haar Belgische ouder. Zij was dus effectief ten laste. Het feit dat zij geen andere bewijzen heeft voorgelegd met betrekking tot de gehele periode toen zij nog in haar land van herkomst was, betekent niet dat zij niet meer ten laste was.

In haar arrest van 16/01/2014 heeft het Hof van Justitie ook gesteld dat de overheid geen moeilijke of onmogelijke bewijzen van afhankelijkheid mag eisen. Bovendien heeft verzoekster ook aangetoond dat die afhankelijkheidsband zich voortgezet heeft in België.

Door te stellen dat verzoekster bewijzen omtrent haar financiële afhankelijkheid voor het hele periode tijdens de welke zij in haar land van herkomst verbleef, voegt verwerende partij kennelijk een bijkomende voorwaarden aan de wet en aan de interpretatie van het Hof van Justitie wat het begrip “ten laste zijn” betreft. In onderhavig geval zijn de eisen van eerste verwerende partij omtrent de afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar Belgische ouder zo extreem dat zij hiermee alle nuttige effecten ontnemt aan de rechten op gezinshereniging die verzoekster uit artikel 40bis jun[c]to artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan putten.

Bijgevolg voegt verwerende partij kennelijk een voorwaarde aan de wet. Hierdoor pleegt eerste verwerende partij machtsoverschrijding en een kennelijke appreciatiefout. Haar extreme hoge vereisen omtrent de afhankelijkheidsgraad zijn niet terug te vinden in de wet (zelfs niet in de parlementaire werken) noch in de rechtspraak van het Hof van Justitie. In de bestreden beslissing heeft eerste verwerende partij redelijk gehandeld op disproportionele en onredelijke wijze. Haar motivering volgens

dewelke de afhankelijkheidsband niet voldoende aangetoond is dus ook niet afdoende. Bijgevolg heeft eerste verwerende partij artikel 40bis §2, eerste lid, 3° jun[c]to artikel 40 ter, en 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

3. Derde onderdeel:

3.1.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting [op] haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldig besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Een beleidsnorm mag niet automatisch zonder enig nader onderzoek in een individueel geval worden toegepast.

Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht.

Zie:

*RvS, arrest nr. 167.411 van /02/2007,
RvS, arrest nr. 154954 van 14/02/2006,
RvS, arrest nr. 26358 van 15/04/1986,
RvS, arrest nr. 81872 van 16/07/1999,
RvS, arrest nr. 99049 van 24/09/2000,
RvS, arrest nr. 26044 van 09/01/1986,
RvS, arrest nr. 28378 van 02/07/1987,
RvS, arrest nr. 89982 van 02/10/2000,*

Het algemeen rechtsbeginsel Audi alteram partem voorziet in de mogelijkheid voor eenieder om op nuttige en effectieve wijze zijn standpunt te laten gelden in een administratieve procedure voor het nemen van een beslissing die zijn belangen zou kunnen schaden.

Dit algemeen rechtsbeginsel is van toepassing bij de intrekking van een verblijfsrecht of bij de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zie:

RvSt, arrest nr. 230.256 van 19/02/2015, 26

RvSt, arrest nr. 233.257 van 15/12/2015,

Het algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie om gehoord te worden voorziet eveneens in de mogelijkheid voor eenieder om op nuttige en effectieve wijze zijn standpunt te laten gelden in een administratieve procedure voor het nemen van een beslissing die zijn belangen zou kunnen schaden

Zie:

RvV, arrest nr 155.716 van 29/10/2015

3.2.

De bestreden beslissing bevat eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zowel het recht op gezinshereniging als de uitwijzing vinden hun grondslag in het Europees recht.

Bijgevolg dienen de algemene rechtsbeginselen van de Europese Unie nageleefd te worden.

Bovendien is het Belgisch Algemeen rechtsbeginsel Audi alteram partem ook van toepassing in onderhavig geval.

Verzoekster heeft niet alleen aangetoond dat die afhankelijkheidsband op het ogenblik van de aanvraag aanwezig was. Immers, zij heeft ook aangetoond dat de afhankelijkheidsband reeds bestond toen zij nog in haar land van herkomst verbleef.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet uitgenodigd werd om haar standpunt te laten kennen voor het nemen van de bestreden beslissing (inbegrepen het bevel om het grondgebied te verlaten die de beslissing bevat)

Eerste verwerende partij heeft haar evenmin gevraagd bijkomende documenten neer te leggen indien zij meende dat afhankelijkheidsband in het land van herkomst niet voldoende aangetoond was, quod non.

Indien verwerende partij echter bijkomende informatie nodig had betreffende het ten laste zijn om de aanvraag tot verblijfskaart in te willigen, quod non, diende zij verzoekster te horen voordat ze beslissing tot weigering met bevel om het grondgebied te verlaten neemt.

3.3.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing het algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie om gehoord te worden, het algemeen rechtsbeginsel Audi alteram partem en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

4. Vierde onderdeel:

4.1.

In onderhavig geval werd ook een verblijfskaart gevraagd voor [I.C.G.] in het kader van een gezinshereniging van een minderjarig kind met haar Belgische grootmoeder.

Zij wordt effectief gehuisvest door haar grootmoeder.

Zij is schoolplichtig geworden. Thans kan enkel de Belgische grootmoeder instaan voor haar levensonderhoud en opleiding. Zij is thans ingeschreven in een Belgische school.

De bestreden beslissing zou een einde maken aan het schooljaar van het schoolplichtig kind.

Dit element werd evenmin onderzocht door verwerende partij. Zo blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing.

Nochtans is de gedwongen terugkeer van het minderjarig kind (die overigens in België werd geboren en altijd in België heeft gewoond) niet in haar belang. Zij heeft geen affectieve en sociale banden in het land van haar alleenstaande moeder. Haar schooljaar zou ook onderbroken worden.

Het dossier werd dus niet zorgvuldig onderzocht wat de aanvraag van het minderjarig kind betreft.

De motivering van de bestreden beslissing is evenmin afdoende wat het minderjarig kind betreft. 28

In onderhavig geval is het belang (o.a. in het licht van het schooljaar) van het kind kennelijk niet de eerste overweging geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

4.2.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 22bis van de Grondwet, artikel 62 van de van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Vijfde onderdeel:

5.1

Krachtens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

7.2.

In onderhavig geval bevat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten. De weigering tot verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een Belg en het bevel om het grondgebied te verlaten zijn twee afzonderlijke bestuurshandelingen met verschillende juridische oorzaken en gevolgen. Het feit dat zij uit éénzelfde akte bestaan, stelt eerste verwerende partij niet vrij het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren.

Zie:

RvV arrest nr121964 van 31/03/2014

De familiale, affectieve en sociale banden die door verzoekster en haar kind voortgezet of ontwikkeld werden in België, werden niet onderzocht door eerste verwerende partij bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad van State en Uw Raad hebben al geoordeeld dat eerste verwerende partij bij de toepassing van artikel 7 zich niet op een volledige gebonden bevoegdheid kon baseren om na te laten te onderzoeken of de verwijderingsbeslissing verenigbaar is met andere rechten zoals gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 8 van het EVRM. Zo luidt ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Los van het standpunt van eerste verwerende partij omtrent de aanvraag tot verblijf blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verwerende partij heeft nagegaan of het bevel om het grondgebied te verlaten (op disproportionele wijze) het familie- en het privéleven aantast. Bij het nemen van de verwijderingsmaatregel heeft eerste verwerende partij het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, van verzoeks[t]er niet eens onderzocht.

Conform de wettelijke verplichtingen is het minderjarig kind ingeschreven in een Belgische school. De verwijderingsbeslissing houdt echter geen rekening met het schooljaar van het kind dat nochtans schoolplichtig is.

Bijgevolg schendt het bevel om het grondgebied te verlaten artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en fundamentele vrijheden en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Unie, artikel 62 van de van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel."

3.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven zijn vermeld op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt, met verwijzing naar de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, uiteengezet dat verzoekster geen recht op verblijf kan laten gelden in functie van haar Belgische moeder, daar niet blijkt dat verzoekster in de twee jaar voor haar komst naar België ten laste was van haar moeder. Er wordt tevens geduid dat verzoeksters dochter evenmin een recht op verblijf kan laten gelden aangezien verzoekster zelf geen recht op verblijf in het Rijk heeft en dat het in het belang van dit kind is om de verblijfssituatie van verzoekster te volgen. Er wordt tevens op gewezen dat dit kind, gelet op de jonge leeftijd, geacht wordt zich nog gemakkelijk te kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie, andere leefomstandigheden en een nieuwe schoolomgeving. Daarnaast licht verweerder toe dat hij, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling dat verzoeksters legaal verblijf in België is verstreken. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekster kan daarnaast niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder toch had dienen toe te lichten waarom hij de termijn van zes maanden binnen dewelke hij een beslissing kon nemen niet

respecteerde. Verweerder heeft namelijk geduid dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een antwoord vormt op de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van 20 februari 2016 en deze beslissing werd binnen de zes maanden na deze datum genomen. In zoverre verzoekster aangeeft dat zij voor 20 februari 2016 ook reeds documenten overmaakte waaruit kan worden afgeleid dat zij de bedoeling had een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart in te dienen kan het volstaan te duiden dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder bij het beantwoorden van een aanvraag die conform de bepalingen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd ingediend dient toe te lichten waarom hij eerder verzonden brieven van een advocaat niet beschouwt als verblijfsaanvragen die een bepaalde beslissingstermijn doen ingaan.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert heeft verweerder in de bestreden beslissingen wel degelijk aangegeven waarom hij besloot dat de belangen van verzoeksters minderjarige dochter geen belemmering vormen om de bestreden beslissingen te nemen en uit deze motivering blijkt ook dat hij oog had voor de vereiste om het gezinsleven van verzoekster en haar dochter te eerbiedigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Verzoekster stelt daarnaast in een eerste onderdeel van haar middel in wezen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden buiten de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden, en derhalve laattijdig, werd genomen.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat een familielid van een burger van de Europese Unie kan laten gelden *“zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.”*

Uit voormelde bepaling – die op zich niet voorziet in enige sanctie indien niet binnen de zes maanden een standpunt wordt ingenomen omtrent een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie – kan niet worden afgeleid dat verweerder zou verplicht zijn om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toe te staan aan een familielid van een burger van de Europese Unie die niet aantoonde zich in de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde situatie te bevinden. Een recht op verblijf van meer dan drie maanden dient binnen voormelde termijn slechts te worden *“erkend”* indien blijkt dat aan de door de wetgever voorziene voorwaarden is voldaan en in casu heeft verweerder vastgesteld dat verzoekster aan de hand van de door haar aangebrachte stukken niet het bewijs leverde dat zij en haar dochter voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Zo er geen recht op verblijf bestaat kan het niet worden erkend.

Verzoekster zet verder uiteen dat in artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wel is voorzien dat indien de bevoegde minister of diens gemachtigde niet binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden een beslissing heeft genomen inzake een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie deze verblijfskaart in ieder geval dient te worden afgegeven. Er dient evenwel te worden gesteld dat, daargelaten de vraag of indien de wetgever expliciet – en zonder in de wet zelf een duidelijke uitzondering te voorzien – heeft bepaald aan welke vereisten dient te worden voldaan opdat een recht op verblijf zou bestaan hiervan in een koninklijk besluit kan worden afgeweken en kan worden bepaald dat een verblijfsrecht ook kan worden erkend zonder dat aan de wettelijke vereisten is voldaan, er niet blijkt dat deze termijn van zes maanden in casu werd overschreden. Een volledige lezing van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 leert immers dat de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te gebeuren *“door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter”*. Een bijlage 19ter is een document dat zowel wordt ondertekend door de vreemdeling die de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indient als door de burgemeester of diens gemachtigde van de gemeente waar deze aanvraag wordt ingediend. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de formele aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie plaatsvond op 20 februari 2016. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van 19 augustus 2016 werd derhalve genomen binnen een termijn van zes maanden te rekenen vanaf deze datum. Verzoekster houdt echter voor dat zij zich reeds eerder aanmeldde om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. Zij maakt ter staving van haar

bewering een aantal brieven over waaruit blijkt dat haar raadsman een stukkenbundel, ter staving van een nieuwe verblijfsaanvraag, overmaakte aan de burgemeester van de gemeente Huldenberg en erop wees dat een bijlage 19ter diende te worden afgeleverd. Deze stukken vormen evenwel niet het bewijs dat verzoekster zich effectief voor 2 februari 2016 heeft aangemeld bij de administratieve diensten van de gemeente Huldenberg om, *“door middel van een [...] bijlage 19ter”*, een formele aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen. Het gegeven dat in de wet zelf geen vormvereiste is bepaald voor het indienen van een verblijfsaanvraag doet geen afbreuk aan het feit dat in een koninklijk besluit ter uitvoering van deze wetsbepaling wel in een dergelijke vereiste is voorzien.

Waar verzoekster nog stelt dat het oordelen dat de vervalltermijn van zes maanden om een beslissing te nemen pas begint te lopen vanaf de afgifte van een bijlage 19ter aanleiding kan geven tot willekeur kan het volstaan te duiden dat zij steeds de mogelijkheid had om een eventuele weigering tot afgifte van een dergelijk document formeel te laten vaststellen.

Verzoekster kan, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd in haar standpunt dat zij op 19 augustus 2016 reeds een recht op verblijf had *“verworven”*, dat zij op die datum had dienen te beschikken over een F-kaart en dat haar *“recht op verblijf”* enkel nog, overeenkomstig artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, kon worden beëindigd.

De door verzoekster aangevoerde rechtspraak geeft geen aanleiding tot een ander besluit.

De beschouwingen van verzoekster in het eerste onderdeel van haar middel leiden niet tot de vaststelling dat de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel, enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 52 en 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werden geschonden of dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte of zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Daar verzoekster niet bewijst dat verweerder of enig ander bestuur doelbewust door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingen of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt kan ook geen schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden. Er blijkt zelfs niet dat verzoekster ooit over enig *“recht”* op verblijf beschikte dat zou zijn teloorgegaan door het optreden van verweerder.

3.2.3. Met betrekking tot het betoog van verzoekster in het tweede onderdeel van haar middel dient te worden gesteld dat verweerder het artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet heeft geschonden door erop te wijzen dat verzoekster om als *“ten laste”* te kunnen worden beschouwd een afhankelijkheidsrelatie dient aan te tonen tussen haarzelf en de referentiepersoon in haar land van herkomst en dit gedurende een periode onmiddellijk voorafgaand aan haar vertrek naar België. Door aldus te oordelen heeft verweerder immers een interpretatie gegeven aan het begrip *“ten laste”* die in overeenstemming is met deze die aan dit begrip wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat aangaf dat *“[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid.”* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; zie ook: RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Ook de Europese Commissie bevestigde door te stellen dat *“om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, [...] geval per geval [moet] worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft)”* dat de descendent van een burger van de Unie ten laste dient te zijn in zijn land van herkomst (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2 juli 2009, COM/2009/0313). Het loutere feit dat een vreemdeling in een illegale of preciaire verblijfssituatie onderdak krijgt van een familielid en in België, gelet op de illegale of preciaire verblijfssituatie, geen inkomsten uit een tewerkstelling kan verwerven, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster stelt dat uit rechtspraak in ieder geval blijkt dat dient te worden onderzocht of een vreemdeling ten laste is *“op het ogenblik”* van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden benadrukt dat in het

arrest waarnaar verzoekster verwijst slechts een algemeen standpunt wordt ingenomen waarbij wordt uitgegaan van de veronderstelling dat een verblijfsaanvraag in het land van herkomst of onmiddellijk na de binnenkomst in het gastland wordt ingediend en niet, zoals in casu, na een jarenlang onwettig verblijf in het gastland. Verweerder heeft op correcte gronden aangegeven dat het niet volstaat om aan te tonen dat men voor zichzelf in het gastland een situatie van onvermogen heeft gecreëerd teneinde aan te tonen dat men voorheen in het land van herkomst ten laste was van een Belgisch onderdaan. Verzoekster weerlegt met haar betoog niet dat geen stukken werden overgelegd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij in de twee jaar voorafgaand aan haar komst naar België op enigerlei wijze werd gesteund door haar moeder. Ook door uiteen te zetten dat zij een ongehuwde moeder is en dat de reden waarom iemand afhankelijk is van een familielid niet dient te worden bepaald maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door erop te wijzen dat er geen bewijzen werden overgelegd waaruit kan worden afgeleid dat zij in de twee jaar voorafgaand aan haar komst naar België daadwerkelijk ten laste was van haar moeder in haar land van herkomst. Verweerder heeft door aan te geven dat geen bewijzen werden aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster in een periode onmiddellijk voorafgaand aan haar vertrek naar België op enigerlei wijze werd gesteund door haar moeder ook geen moeilijke of onmogelijke bewijzen geëist. Indien een dergelijke afhankelijkheid zou hebben bestaan dan is deze immers eenvoudig aantoonbaar door het overleggen van bewijzen van regelmatige geldstortingen of andere financiële tussenkomsten. Verzoekster toont door uiteen te zetten dat zij aantoonde dat zij meer dan twee jaar voor haar komst naar België werd gesteund door haar moeder – wat door verweerder niet wordt betwist – evenmin aan dat verweerder enig stuk verkeerd heeft beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Het feit dat iemand in het verleden in zijn land van herkomst door een verwant werd gesteund vormt niet automatisch het bewijs dat deze steunverlening daarna nog werd voortgezet en nog bestond op het ogenblik dat de betrokken vreemdeling zijn land van herkomst verliet.

De toelichtingen in het tweede onderdeel van verzoeksters middel laten geenszins toe een schending vast te stellen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° iuncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur. Er blijkt evenmin dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte of zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

3.2.4. In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat verweerder de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend

De Raad stelt vast dat verzoekster de mogelijkheid had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoekster houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken.

Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoekster, in zoverre deze al betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, niet dienstig is.

Er dient ook op te worden gewezen dat het toekomt aan de vreemdeling die stelt een recht op verblijf te kunnen laten gelden om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Op verweerder rust geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de aanvrager de vereiste stavingsstukken te verzamelen. Verzoekster, die daarenboven bij het indienen van haar verblijfsaanvraag werd bijgestaan door een advocaat, kan ook bezwaarlijk stellen dat zij niet wist welke documenten zij diende voor te leggen, nu zij reeds een eerdere aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende die evenzeer werd afgewezen op basis van de vaststelling dat zij niet aantoonde ten laste te zijn van haar moeder in haar land van herkomst en de Raad naar aanleiding van het beroep dat zij tegen voormelde weigeringsbeslissing instelde in het arrest nr. 153 695 van 30 september reeds verwees naar de rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat om als ten laste te kunnen worden beschouwd *“de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het*

betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

Verzoekster benadrukt dat ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dat zij wat betreft deze eenzijdige overheidsbeslissing die haar belangen zou kunnen schaden niet afzonderlijk werd gehoord. In dit verband dient te worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij dienstige informatie kon verstrekken die verweerder nog niet bekend was en die hem er had kunnen van weerhouden vast te stellen dat zij niet legaal in België verblijft of die had kunnen verhinderen dat verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam. Zij toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeksters uiteenzetting in het derde onderdeel van het middel omtrent de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht/audi alteram partem als beginsel van behoorlijk bestuur of als algemeen rechtsbeginsel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden.

3.2.5. Verzoeksters bewering in het vierde onderdeel van haar middel dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de situatie van haar minderjarige kind, dat bij de moeder van verzoekster inwoont en dat is ingeschreven in een Belgische school, mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers duidelijk de belangen van dit kind in aanmerking genomen. Dit blijkt zonder meer uit de motivering van de bestreden beslissingen waarin wordt toegelicht dat het in het belang van verzoeksters kind is dat het bij verzoekster kan blijven en dat, gelet op de leeftijd van dit kind, mag worden aangenomen dat het zich nog gemakkelijk zal kunnen aanpassen aan *"een nieuwe situatie, andere levensomstandigheden [en] een nieuwe schoolomgeving"*. De bestreden beslissingen werden bovendien genomen tijdens de zomervakantie, zodat er geen sprake is van *"een einde maken aan het schooljaar van het schoolplichtige kind"* of het onderbreken van een schooljaar. Verzoekster toont trouwens niet aan dat haar kind niet tijdens een lopend schooljaar kan worden ingeschreven in een school in haar land van herkomst.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 22bis van de Grondwet dient te worden aangegeven dat dit artikel bij de Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) werd uitgebreid met enkele nieuwe bepalingen, waaronder de bepaling dat elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 op te nemen in de Grondwet, daar *"(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde"* (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten *"geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen"* (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind *"de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn"* (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat 2004-05, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROUGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging *"a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen."*

*(...) De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan.” (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33).*

De Raad wijst erop dat artikel 22bis van de Grondwet, gezien voorgaande vaststellingen, op zichzelf niet toepasbaar is zonder verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging. Verzoekster kan de rechtstreekse schending van deze bepaling daarom niet dienstig invoeren. Artikel 22bis van de Grondwet, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van de in de Vreemdelingenwet voorziene procedureregels zou uitsluiten (cf. RvS 27 december 2013, nr. 225.957).

Er moet daarenboven nogmaals worden benadrukt dat verzoekster onterecht voorhoudt dat verweerder het belang van haar kind onvoldoende in aanmerking heeft genomen. Het is ook niet incorrect of kennelijk onredelijk om het belang dat een jong kind heeft om verder te kunnen samenleven met de moeder te laten primeren op eventuele andere minder zwaarwichtige belangen van het kind.

Een schending van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli, 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.2.6. Inzake de in het vijfde onderdeel van het middel aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan het volstaan te herhalen dat uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoeksters kind en met het gezins- en familieleven en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verweerder enig ernstig gezondheidsprobleem dat zou kunnen verhinderen dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen verkeerdelijk over het hoofd heeft gezien. Een schending van voormelde wetsbepaling die tot de vernietiging van de bestreden beslissingen zou kunnen leiden kan niet worden vastgesteld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat verzoekster en haar kind nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd, zodat de bestreden beslissingen niet kunnen worden beschouwd als een inmenging in hun privé-, gezins-, of familieleven, en dat uit deze verdragsbepaling hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitsersland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij geen gezinsleven kan hebben in haar land van herkomst. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster in Ecuador werd geboren en er het grootste deel van haar leven doorbracht, dat zij nadat haar moeder Ecuador had verlaten in dat land bleef wonen en dus voorheen reeds gescheiden van haar moeder leefde en dat niet blijkt dat zij haar familiale, affectieve en sociale banden met haar moeder of andere personen in België niet kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatietechnieken of door wederzijdse bezoeken. Voorts moet worden herhaald dat verzoeksters kind nog zeer jong is en dat de jonge leeftijd van een kind ruimte laat voor aanpassing aan een nieuwe omgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10) (*Bajsultanov/Oostenrijk*, § 90). Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen door de besteden beslissingen ernstig in het gedrang wordt gebracht. Er blijkt derhalve niet dat verweerder een disproportionele maatregel nam of dat er op verweerder een positieve, uit artikel 8 van het EVRM, voortvloeiende verplichting zou rusten om verzoekster en haar kind tot een verblijf in het Rijk toe te laten of die zou verhinderen dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan het volstaan te verwijzen

naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld en te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten vergelijkbaar is met deze van artikel 8 van het EVRM kan ook geen schending van deze bepaling worden vastgesteld.

De beschouwingen van verzoekster in het vijfde onderdeel van haar middel laten ook niet toe te besluiten dat verweerder de bestreden beslissingen niet deugdelijk zou hebben voorbereid of enig dienstig gegeven over het hoofd zou hebben gezien of een beslissing nam die kennelijk onredelijk is. Er kan derhalve niet worden geconcludeerd dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsverplichting werd geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK